

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Юрченка Миколи Павловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 частини другої статті 462 Кримінального процесуального кодексу України

м. К и ї в
4 грудня 2019 року
№ 307-2(І)/2019

Справа № 3-287/2019(6828/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича,
Тупицького Олександра Миколайовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Юрченка Миколи Павловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 частини другої статті 462 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Тупицького О.М. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Юрченко Микола Павлович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають частині третій статті 22 Конституції України

(є неконституційними), положення пункту 4 частини другої статті 462 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до положень пункту 4 частини другої статті 462 Кодексу у заяві про перегляд судового рішення за нововиявленими або виключними обставинами зазначаються „обставини, що могли вплинути на судові рішення, але не були відомі та не могли бути відомі суду та особі, яка звертається із заявою, під час судового розгляду“.

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що у жовтні 2019 року Юрченко М.П. звернувся до Дніпровського районного суду міста Києва із заявою про перегляд за нововиявленими обставинами вироку цього суду від 6 березня 2015 року у кримінальному провадженні, за яким його визнано винним у вчиненні злочину, передбаченого частиною першою статті 189 Кодексу. Ухвалою від 15 жовтня 2019 року Дніпровський районний суд міста Києва заяву повернув, зазначивши, зокрема, що особі, яка звертається, обставини, на які вона посилається як на нововиявлені, були відомі до ухвалення відповідного судового рішення.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що «вимога „незнання“ особою певних обставин є штучно створеною, суперечить природі права і, як наслідок, обмежує права і свободи людини, гарантовані Конституцією України, позбавляючи особу права на судовий захист».

На підтвердження своєї позиції Юрченко М.П. посилається на положення Конституції України, Кодексу, Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року, юридичні позиції Конституційного Суду України, а також на судові рішення, ухвалені у його справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований

в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, та якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду) (абзац перший, пункт 1 частини першої статті 77).

Із матеріалів конституційної скарги вбачається, що Юрченко М.П. вважає остаточним судовим рішенням у своїй справі ухвалу Дніпровського районного суду міста Києва від 15 жовтня 2019 року про повернення заяви про перегляд вироку за нововиявленими обставинами. Згідно з частиною другою статті 424 Кодексу ухвали суду першої інстанції після їх перегляду в апеляційному порядку можуть бути оскаржені в касаційному порядку, якщо вони перешкоджають подальшому кримінальному провадженню, крім випадків, передбачених Кодексом. Автор клопотання не надав інформації щодо оскарження названого судового рішення в апеляційному та касаційному порядку.

З наведеного випливає, що Юрченко М.П. не вичерпав усіх національних засобів юридичного захисту, а отже, не дотримав вимог пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

На думку Юрченка М.П., встановлення в Кодексі «правової вимоги „незнання“ особою певних обставин», якої не містили положення статті 400⁵ Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року, не відповідає частині третій статті 22 Конституції України, оскільки призвело до обмеження конституційних прав і свобод людини, зокрема до позбавлення його права на

судовий захист. Проте в конституційній скарзі не зазначено, у чому саме полягає позбавлення Юрченка М.П. права на судовий захист.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Юрченка Миколи Павловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 частини другої статті 462 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

